

IMPACT

Mijn leven, het leven van mij onze dochter en mijn gezin, kort gezecht ons leven. Hoe dat op die ene dag, woensdag 4 oktober 2023 van het ene op het ander moment, compleet anders werd. Hoe ik van een vrouw, die alles zelf deed. Een vrouw werd die van veel mensen afhankelijk werd. Hoe ik moest leren omgaan met de nieuwe mij. Hoe ik tegen een compleet andere wereld aanliep. Hoe ik vocht om mezelf niet helemaal te verliezen. Hoe ik mijn best deed weer van mezelf en mijn omgeving te gaan houden.

De IMPACT van een ongeluk.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

HOOFDSTUKKEN

Woensdag 4 Oktober	6
5 Oktober.....	26
Danielle.....	37
Bart.....	41
6 Oktober.....	46
Mijn vader.....	50
7 Oktober.....	52
8 Oktober.....	56
9 Oktober	61
10 Oktober.....	66
Naar huis.....	73
Tonny.....	77
De eerste dagen thuis.....	83
November.....	90
December.....	102
Kerst.....	106
Oudjaar.....	108
Januari	111

Februari.....	115
Maart.....	123
April.....	127
Mei.....	133
Juni.....	150
Juli.....	164
Mijn Moeder.....	184
Augustus	185
September.....	193
Oktober.....	197
We zijn er nog we geven niet op	198
Dank.....	201
Wie zijn wij.....	203

WOENSDAG 4 OKTOBER

Het beloofd een heerlijke dag te worden.

We hebben s 'morgens nog heerlijk buiten onder de aanbouw met kennissen koffie zitten drinken. Ik had een heerlijke cake gebakken, en die lieten we ons goed smaken. Tonny heeft een paar dagen vrij van zijn werk,

dus hebben we een beetje het vakantie gevoel, en dat voor begin oktober. Het voelt gewoon een beetje als een cadeautje.

Als de bezoek weg is willen Danielle en ik toch graag even naar Schijndel. Daar is een grote winkel die al een kerst markt heeft. Voor de kerst wil ik voor alle kinderen en voor Opa en Oma een kerstkrans maken, de

Rendiertjes voor de kransen heb ik al gemaakt, de krans voor Opa en Oma is al af.

de krans voor opa en oma

Maar voor de andere kransen heb ik nooit genoeg kerstballen.

Daarna even langs Rachel, ze woont in Schijndel dus daar kunnen we even uitblazen en gezellig een bak koffie drinken dat vind ze leuk, ze vraagt al zo vaak of we een keer koffie komen drinken. En dan Daarna weer naar huis. Tonny zegt doe maar! ik ben toch thuis. Maar ik denk dat we nooit op tijd thuis zijn voor het eten. Tonny loopt naar de koelkast trekt hem open en zegt. "kijk daar er staat nog een prak van gisteren en voor Bart ligt er nog een grote pizza in de vriezer, er staat nog een groot

pak vla, en er staat nog een groot stuk van die heerlijk eigen gebakken cake van jouw, jammie, nou vanavond is die op hoor, zegt hij lachend. Nee wij komen niet om van de honger. Gaan jullie maar lekker met z'n tweeën. Het is nu nog lekker weer, en vergeet niet op de terug weg ergens een hapje te eten.

Het is een graad of 17 en er staat een windje, dus besluiten we wel een winterjas aan te doen anders wordt je wel heel snel koud op de scooter. Ik instaleer snel mijn mobiel in de telefoonhouder op het stuur en zet google Maps aan voor de route. Tonny houdt de poort deur open, nog een snelle kus, helmen op, rij voorzichtig he roept Tonny, altijd weet je toch en ik geef nog een handkus terug. Tot straks! En Danielle en ik rijden weg. Tegen Danielle zeg ik "genieten hoor het kon wel eens de laatste tourrit van het jaar zijn"

In Schijndel aangekomen, kijken we onze ogen uit, het een nog mooier dan het andere, en het een nog duurder dan het andere. Niet alles he, grap ik naar Danielle dan gaan we zo failliet. We nemen kerst ballen, poppetjes en slingers mee ook voor de kerstboom vast. Dan ziet Danielle een mooie broek, ah mam! oh nee hoor, geen puppy ogen he. Oké de broek beland ook in het wagentje. Ook nog een stoffer en blik want die is thuis ook kapot, en kluifjes voor de hond mogen we natuurlijk ook niet vergeten dus ook die belanden in verschillende

smaken in het wagentje . Na een gepeperde rekening bij de kassa te hebben betaald staan we weer buiten.

Bij de scooter zet ik google Maps weer aan en rijden we naar Rachel. Bij Rachel kletsen we honderd uit en drinken we koffie. Het is 16.00 uur geweest als ik zeg kom we moeten echt gaan. Ik wil wel een klein beetje op tijd thuis zijn. En in de avond wordt het snel een stuk kouder. We nemen afscheid, een grote knuffel tot snel weer lieverd, ik zet google Maps weer aan en start de scooter. Rij voorzichtig mam! ik hou van jullie! Roept Rachel ons na. Wij houden ook van jouw moppieroep ik over mijn schouder terug. Nog even een duimpje omhoog en dan rijden weer.

Ik ben nog geen 5 minuten aan het rijden als Danielle op mijn schouder tikt, stop is mam. Ik zoek een parkeer plekje en sta stil, zegt het is, ik heb honger mam, en pap zei dat we ergens een hapje mochten gaan eten, ja ik heb eigenlijk ook wel trek. We hebben alleen ontbijt gehad en een dik plak van die heerlijk eigen gebakken cake bij de koffie. Weet je ik ga niet hier in Schijndel eten, we rijden naar Oss en daar zoeken we een lekker tentje op. Dan zijn we bijna thuis, en hoeven we na het eten niet zo ver meer te rijden, oké. Danielle vind het ook een goed plan. Dus rijden we verder. Het is inmiddels al aardig druk op de weg aan het worden dus de snelheid van de scooter laat ik wat zakken.

Ik rijd veel en ik rijd ver op mijn scooter Oss – Utrecht, of Oss – Duitsland. Om maar wat te noemen. Danielle en ik houden van toeren en mooie ritten maken, maar in de spits rijden heb ik altijd een hekel aan gehad het is druk je moet ogen voor achter en opzij hebben en je kan niet lekker ontspannen rijden.

Ik ben blij dat ik de borden Heesch weer zie. We komen achter Heesch binnen rijden, he he bijna thuis. Als we langs de Mac Donalds rijden roept Danielle ah mam de Mac! Ik stop even en lach, Nee! niet de Mac, getver. We rijden even door tot Oss daar zit een heerlijk restaurantje waar we lekker kunnen zitten en een goede bediening. Ja oké, doen we dat, en we rijden weer door. Intussen is Danielle met Rachel aan het Appen.

Als ik voor het laatste stoplicht in Heesch naar Oss sta, zie ik dat op de Cereslaan allemaal vrachtwagens

geparkeerd staan, een Godver! kan ik niet onderdrukken. Wat is er vraagt Danielle, kijk voor je zeg ik. Danielle kijkt over mijn schouder, en kijkt naar de vrachtwagens waar ik naar wijs. Dat is mooi kut, zegt Danielle, voorzichtig hoor mam, natuurlijk schatje zeg ik, ik zal heel rustig rijden. Als het stoplicht groen is steek ik snel over, dan laat ik het gas volledig los, en sta ik even stil.

Langzaam rijden zeg ik nog een keer hardop tegen mezelf, stel je voor dat er een kind of een hond tussen weg springt of mijn grootste nachtmerrie dat er een vrachtwagen gaat rijden! Ik ga iets meer links rijden, om overzicht proberen te krijgen. De vrachtwagens mogen hier eigenlijk niet parkeren, wel aan de overkant van de weg. Het is veel te smal voor een vrachtwagen en een auto. Ik weet dat er straks ook een inrit voor auto's is. Ik voel me een beetje als een kat in het nauw, ik kan geen kant op. Ik rijd nog maar net 15 km, mijn gedachten gaan wel razend snel. In de voorste vrachtwagen kan ik meteen in de cabine kijken, er zit niemand in, die blijft dus wel staan. Een zucht pff daar zijn we aan voorbij. De vrachtwagens staan met de opleggers tegen elkaar. Veel langzamer kan ik niet rijden dan vallen we om, dus voorzichtig met ongeveer 15 km rijd ik door. Ik probeer uit alle macht overzicht te krijgen. Maar ik zie helemaal niks!

Dan van uit het niets, een klap! En dan is het stil. Ik lig op de grond. Als ik mijn ogen open doen zie ik niks, is de

vizier van mijn helm is beslagen? Het is en blijft akelig stil. Ik doe mijn ogen weer dicht. Wat is er gebeurd? Ik ben gedesoriënteerd en ik probeer na te denken. Wat is er gebeurd, dan realiseer ik me dat we moeten zijn aangereden. Maar die wie door wat, ik heb geen auto gezien. Het is zo stil. Dan hoor ik Danielle huilen, een soort van opluchting gaat door me heen dat ik haar hoor. Danielle blijft huilen en gillen, "Mama, Mama, Mamaaaaaa!" Zachtjes zeg ik tegen haar, we zijn aangereden, er komt zo hulp. Ik hoor haar snikken ja! Ik doe mijn ogen weer open, ik zie nog steeds niks. Mijn vizier van mijn helm moet beslagen zijn. Ik begin te roepen of iemand de vizier open kan doen. Maar ik hoor niks er komt niemand. Is er dan niemand ? gaat er door me heen, liggen we hier alleen. Ik voel niks helemaal niks en ik ben bang, paniek begint het van me over te nemen. Weer begin ik te roepen dat iemand de vizier van mijn helm open moet doen, Gelukkig nu wel een reactie. Mijn vizier wordt open gedaan, zo beter? hoor ik een vrouwenstem zeggen. Zacht zeg ik ja, nu de vizier van mijn helm open staat, zie ik mijn arm liggen, ik probeer uit alle macht mijn arm naar me toe te trekken. Het lukt niet. Ik probeer mijn vingers te bewegen, lukt ook niet. Ik voel ook nog steeds geen pijn. Weer Paniek! ben ik verlamd? Wat is er met me aan de hand, ik voel ook geen pijn. Dan probeer ik mijn hoofd op te tillen, dat lukt een klein stukje. Ik lig op mijn buik, mijn rechter arm ligt onder me dat geeft een beetje een zeurend gevoel hoog

in mijn buik mijn ribben doen ook een beetje zeer, mijn linkerarm ligt naast me die kan ik nog steeds niet bewegen, ook heb ik nog steeds geen pijn, weer de paniek, zit mijn arm nog wel aan mijn lijf vast, ik ben bang. Dan hoor ik Danielle huilen dat ze pijn in haar rug en been heeft. En ik hoor iemand zeggen dat er een ambulance aankomt. Ik probeer Danielle te troosten door te zeggen dat er hulp aankomt, we zullen samen wel even naar het ziekenhuis gebracht worden. Dan hoor ik iemand vragen of ze kunnen bellen. Ja! Roept Danielle, Papa! Danielle krijgt mijn telefoon in haar handen, deze was door iemand opgepakt. Mijn telefoon was door de val uit de telefoonhouder geschoten. Danielle drukt de sneltoets Tonny in. "Hoi schatje zeg het is" Tonny zag in zijn mobiel mijn nummer, hij dacht dat ik belde. Maar Papaaa! Is wat hij hoorde En Danielle begint hartverscheurend te huilen. Hij schrok zich werkelijk wezenloos. De telefoon wordt door iemand overgenomen. Deze man zegt tegen Tonny, uw dochter en vrouw hebben een ongelukje gehad, waarop een ander zegt dit is geen ongelukje hoor, dit is echt heel serieus een groot ongeluk.

Als bij Tonny de telefoon gaat is Bart ook net thuis, hij staat zich in de badkamer op te frissen hij zou bij vrienden gaan eten. Papa gaat weg naar ons en zegt tegen Bart, "je moet even niet weggaan, Mama en

Danielle hebben een ongeluk gehad. Ik laat zo snel mogelijk wat weten. Maar je moet nu niet weggaan, en zorg dat je in hemelsnaam bereikbaar bent en blijft. Bart staat half naakt in de badkamer, tijd om vragen te stellen is er niet de voordeur viel al dicht met een klap! Bart voelt een golf van misselijkheid door zich heen gaan. Hij kleed zich aan , gaat in de tuin zitten steekt een sigaret op en probeert op zijn mobiel iets te vinden over een ongeluk. Hij kan alleen de melding zien van een ongeval met letsel, meer vind hij niet. Honger heeft hij niet meer, hij belt zijn vrienden op dat hij niet komt. Er zat niks anders op dan nog een sigaret opsteken en wachten op een telefoontje van zijn vader.

Dan na veel proberen, kan ik mijn arm ineens toch bewegen, ik trek mijn arm naar me toe en wil mijn helm afdoen, het lukt me niet. Omdat ik op mijn buik lig ik wil me omdraaien, maar de pijn die razendsnel door mijn lijf is beginnen te jagen is niet te houden. Ik kan alleen maar gillen. Er wil iemand proberen te helpen, maar er wordt gezegd dat ze niet aan ons mogen komen en dat ze ons moeten laten liggen. Gaat het mama hoor ik Danielle geschrokken vragen, ja gaat maar mijn been doet zeer, meer niet, ik probeer me uit alle macht groot en sterk te houden voor haar, dat ze zelf niet verder in paniek schiet. Ik hoor een vrouwenstem, ze zegt half in het Nederlands half in het Engels dat er een ambulance

aankomt. Ik hoor hoe ze met Danielle begint te praten, Danielle wordt rustiger, de vrouw praat zachtjes. Ik probeer me op hun gesprek te concentreren ik probeer te horen wat ze zegt, en probeer niet aan de pijn te denken. Ik leg mijn hoofd wat verder zijwaarts. Ik voel me moe worden. Ik probeer zo ontspannen mogelijk te gaan liggen. Dan voel ik hoe mijn linkerbeen over mijn rechterbeen ligt, ik til mijn linkerbeen op om hem vervolgens op straat te leggen. Ik heb het gevoel dat mijn rechterbeen niet goed ligt en wil deze anders neer leggen. Maar als ik mijn been probeer te bewegen. De pijn die ik op dat moment voelde was met geen pen te beschrijven. Ik moest alle zeilen bijzetten om niet flauw te vallen van de pijn. Ik besluit niks meer te doen en heel stil te blijven liggen. In de verte hoor in de sirenes van de ambulance. Zacht vraag ik aan Danielle of ze de sirenes ook hoort, Ja zegt ze, er is bijna hulp lieverd nog even volhouden zeg ik haar. Ik deed mijn ogen dicht in de hoop dat de pijn wat zou zakken. Dan hoor ik de ambulance arts is met Danielle bezig, ik voel hoe Danielle tegen me aankomt ik gil het weer uit, de ambulance arts buigt zich over me heen. We moeten eerst uw dochter weghalen voordat we bij u kunnen komen en u helpen. Er is al om een tweede ambulance gevraagd die is onderweg.

Danielle gilt MAMA! Ik wil bij mama blijven. Ik zeg rustig maar we gaan samen naar het ziekenhuis ik zie je zo daar. Ik sluit mijn ogen weer en weet dat er zo hulp is. Tonny is inmiddels ook gearriveerd. Hij ziet ons liggen, het eerste wat door hem heen gaat is dat ik dood ben. Hij schrok zich wezenloos. Een agent loopt naar Tonny toe en vraagt wie hij is, Tonny zegt ik ben de vader van haar en hij wijst naar Danielle, en ik ben de man van haar, en hij wijst mijn kant uit. Hij is blij dat hij mij hoort gillen, gelukkig niet dood dus, hij loopt naar me toe, ik ben bij je hoor, komt allemaal goed, ik ga daar staan en hij wijst in het gras, dan sta ik niemand in de weg en kan ik met de politie praten en kan jij me zien, ja zeg ik zacht. Zo zacht dat ik eigenlijk niet eens weet of hij me hoort.

De tweede ambulance is er. Danielle word in de ambulance gezet en nu komt er iemand bij me. Ik ga u een infuus geven en dan krijgt u een sterke pijnstiller. Fentanyl . Intussen praat ze verder, van deze pijnstiller

kunt u misschien even weg raken maar we blijven bij u, ik wil niet dood jammer ik. Nee u gaat niet dood we moeten u been recht zetten en u omdraaien en anders doet dat veel te veel zeer. Ik wordt omgedraaid en tegelijk wordt mijn been recht gezet.

Ik ben niet buiten bewustzijn geraakt maar het scheelde niet veel. Op straat word mijn broek kapot geknipt en krijg ik een soort opblaas gips om mijn been. Voor het eerst is de pijn draagbaar. Ze hebben me met 2 artsen van de ambulance 2 politie agenten en Tonny opgetild en op de brancard gelegd. Nu voelde ik pas dat ik het koud had, ik kreeg een gouden warme deken over me heen en werd vastgelegd met gordels. Ik hoor om me heen roepen dat ik stabiel ben. En wordt meteen de ambulance in gereden en voor dat de arts kan gaan zitten naast me reed de ambulance al. Ik voel me door de Fentanyl die ik gehad heb heel ontspannen en voel ook bijna geen pijn. Jij gaat naar de Trauma kamer,

daar staat een team artsen klaar en er zal van alles gaan gebeuren, laat het maar een beetje over je heen komen. Oh niet naast Danielle gaat even door me heen. Even sluit in mijn ogen. Ik hoor de sirenes op het dak. Gaat het vraagt de arts, ik knik ja, ik voel me wazig door de medicijnen, pijn is redelijk te doen. in de verte hoor ik de arts zeggen bij me blijven hoor. Ik doe mijn ogen een klein stukje open. Ik voel me moe, van de pijnstillers denk ik. Ik probeer m'n hoofd op te tillen ik wil mijn

been zien, maar de arts legt mijn hoofd weer neer. Blijf maar rustig even liggen. Je been is gebroken en die hebben we goed ingepakt.

In het ziekenhuis staat er een heel team klaar, kleding wordt van mijn lijf geknipt. Er worden foto's gemaakt en voor mijn gevoel wordt ik wel 100 keer gecontroleerd. Dan moet mijn been uit de opblaas spalk. Mijn been moet in een andere spalk, een spalk waar röntgen straling doorheen kan. Dit kan even zeer gaan doen, wordt me verteld. De Fentanyl is een heel eind uitgewerkt, en als ze aan mijn been komen gil ik het uit. Ik krijg een nieuwe dosis Fentanyl. Het werkt snel. Veel gaat langs me heen. Ik probeer uit alle macht mijn kop erbij te houden, maar ik voel hoe ik af en toe weg zak. Opnieuw naar de Röntgen, weer foto's. Op de terug weg naar de trauma kamer lopen we langs de kamer waar Danielle ligt, ik zie Tonny op een stoel naast Danielle zitten, ze is niet alleen gaat door me heen. Hoi Mam! Ik reageer door mijn hand even op te steken. Of ze het gezien heeft weet ik niet. Op de kamer krijg ik de bloeddruk meter weer om, en dan gaat er iets niet goed. Hoe voelt u zich, "ik voel me dizzy en moe " Het zakt verder hoor ik een ander zeggen, ik kijk de arts aan, ik voel dat er iets

Trauma Kamer Uden

niet goed gaat, ik vraag wat is er niet goed. De arts kijkt van mij naar het scherm en weer terug. Ik probeer de monitor ook te lezen, maar alles is wazig door de medicijnen die ik heb gehad, Je bloeddruk daalt, hoe hoog is die dan vraag ik, 58 over 28, shit, niet goed. Ik sluit mijn ogen even. Hey hoor ik de arts bij me blijven hoor. Ik moet meteen door de CT Scan. Als de uitslag van de scan binnen is kijkt de arts zorgelijk. Ik zie vanuit mijn ooghoek dat Tonny nu bij mij is, hij zit op een krukje naast de deur. De Trauma arts begint uit te leggen wat ze op de scan gezien hebben. Hij verteld dat mijn lever en rechternier gescheurd zijn, dat deze bloeden, dat dit inwendige bloedingen zijn en dat dit levens bedreigend is en dat daarom mijn bloeddruk ook zo laag is. Deze inwendige bloedingen kunnen beter behandeld worden in een ander ziekenhuis en dat de arts nu ging bellen in

welk ziekenhuis ik nu meteen terecht kan. Dan zie ik dat Tonny opstaat en naar de gang loopt, er loopt meteen een verpleegkundige achter hem aan, dit is ook net het soort nieuws wat je niet wil krijgen. Als de trauma arts terugkomt, komt ook Tonny weer binnen, hij staat achter me en aait door mijn haren. Je gaat zo naar het Trauma Centrum in Tilburg, we zullen je dochter even ophalen zodat jullie elkaar nog even kunnen zien.

Danielle haar bed wordt tegen die van mij aangezet. Danielle pakt mijn hand vast, het komt goed mama, het komt echt goed, je wordt weer helemaal beter. Zachtjes zeg ik ja. Ik voel hoe mijn lichaam vecht om te overleven. Mijn hersenen weten heel erg goed dat het gevaarlijk is wat er nu aan de hand is en dat ik dit misschien wel niet ga navertellen, maar ik kan om de een of andere manier niet reageren. Schok? Medicijnen? Dan wordt Danielle weer wegereden naar haar kamer op de EHBO. Danielle is bang en verdrietig, zo had ze me nog noot gezien, dit was niet normaal gedrag van haar moeder, wat is er met haar aan de hand waarom weet ze niks. Waarom wordt haar niks verteld, angst en boosheid vechten om voorrang.

Ik weet wel dat ik me heel slap en dizzy voel, en ik ben moe ik wil slapen, maar elke keer als ik mijn ogen dicht doe staat er een arts naast me en zegt dat ik wakker moet blijven. Een Traumaheli zou nu te lang duren, die zou uit Volkel of Nijmegen moeten komen. Het is rustig